

ÎNCHEIERE

16 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Sabris Com”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Beton Service” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sabris Com” cu privire la recunoașterea executării prestației contractuale de livrare a mărfii, încasarea datoriei, penalității contractuale, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Sabris Com” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 13 noiembrie 2015, prin care acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La 10 martie 2014, SRL „Beton Service” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Sabris Com” cu privire la recunoașterea executării prestației contractuale de livrare a mărfii, încasarea datoriei, penalității contractuale, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii SRL „Beton Service” a invocat că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare a betonului și mortarului nr. 39V/13 din 23 august 2013, s-a obligat să livreze SRL „Sabris Com” beton marca B-15 (M-200 W6) în cantitatea indicată în facturile fiscale, iar SRL „Sabris Com” la rândul s-a obligat să recepționeze marfa și să achite costul acesteia.

Astfel, la 27 august 2013, în corespundere cu comanda pîrîtului a livrat iar SRL „Sabris Com” a recepționat marfa (beton M-200 P3 PRODMOLD 266310000), și serviciile de transport aferente livrării betonului-marfă. Livrarea betonului a fost executată în termenul și în condițiile solicitate de SRL „Sabris Com”, betonul fiind transportat și pus la dispoziția clientului la obiectul „Lacul sărat”, situat în orașul Cahul.

Susține că la momentul livrării a întocmit în modul stabilit și a transmis cumpărătorului SRL „Sabris Com” facturile fiscale JB2479285, JB2479286, JB2479287, JB2479288, JB2479289, JB2479290, JB2479291, JB2479293, JB2479294 și JB2479295 din 27 august 2013, pe când SRL „Sabris Com” a primit și a recepționat cu întârziere betonul pus la dispoziție doar în perioada 27 august 2013 - 13 septembrie 2013, reținând astfel, nemotivat facturile fiscale, pe care le-a restituit fără a le semna și fără a le confirma prin ștampilă în corespundere cu prevederile pct. 2.2 al contractului, prin care SRL „Sabris Com” s-a obligat să recepționeze marfa, să asigure examinarea acesteia în momentul recepționării și să achite costul.

Mai indică reclamantul că potrivit pct. 3.2. al contractului, recepționarea mărfii conform calității și cantității se efectuează în momentul recepționării mărfii de către cumpărător la locul livrării și se confirmă prin semnarea facturilor care însoțesc marfa, însă SRL „Sabris Com” nici la momentul recepționării mărfii și serviciilor și nici ulterior, nu a prezentat SRL „Beton Service” obiecții sau reclamații scrise privind calitatea mărfii livrate.

Susține că la moment datoria SRL „Sabris Com” față de SRL „Beton Service” pentru marfa și serviciile livrate constituie 165 000 lei, fapt ce se confirmă prin datele evidenței contabile și financiare ale SRL „Beton Service”.

Totodată, cu referire la caracterul obligatoriu al răspunderii pârîtului, indică reclamantul că în cazul în care nu execută obligația, debitorul este ținut să-l despăgubească pe creditor pentru prejudiciul cauzat astfel dacă nu dovedește că neexecutarea obligației nu-i este imputabilă. Neexecutarea include orice încălcare a obligațiilor, inclusiv executarea necorespunzătoare sau tardivă. Repararea prejudiciului cauzat prin întârziere sau prin o altă executare necorespunzătoare a obligației nu-l eliberează pe debitor de executarea obligației în natură. Cumpărătorul pierde dreptul de a invoca viciul dacă nu i-a comunicat vânzătorului într-un termen rezonabil din momentul în care a constatat sau trebuia să constate viciul și felul lui.

Mai mult decât atât, susține că conform prevederilor subpct. 2.2.2. al contractului nr. 39V/13 din 23 august 2013, cumpărătorul s-a obligat să asigure examinarea mărfii în momentul recepționării, pe când la momentul transferului dreptului de proprietate asupra betonului de la SRL „Beton Service” către SRL „Sabris Com”, pârîtul nu a înaintat întreprinderii reclamante nici un fel de reclamații sau pretenții privind calitatea și parametrii de rezistență a betonului nici la expirarea termenului de 28 de zile de la punerea în operă a betonului - termenul tehnologic de întărire și obținere a durității necesare a betonului.

Sau, SRL „Beton Service” efectuând livrarea mărfii și serviciilor în baza facturii fiscale, a reflectat faptele economice, rezultând din aceste acte, în registrele sale contabile, a declarat și a achitat TVA, precum și alte obligațiuni fiscale, dispunând de dreptul și interesul legitim de a primi costul mărfii și serviciilor livrate.

Consideră că refuzul unilateral, ilegal și nejustificat al SRL „Sabris Com” de a aplica ștampila pe formularele facturilor fiscale din 27 august 2013, nu constituie un temei de exonerare de la plata mărfii furnizate de către SRL „Beton Service” or, SRL „Beton Service” și-a executat obligațiile de livrare a mărfii și prestare a serviciilor aferente cu bună-credință, în volum deplin și fără rezerve, drept confirmare servind lipsa oricăror obiecții scrise de SRL „Sabris Com” în acest sens.

Relatează reclamantul că în repetate rânduri i-a propus pîrîtului executarea benevolă a obligațiilor de plată scadente, însă careva măsuri privind executarea obligațiunilor asumate nu au fost întreprinse.

Mai indică reclamantul că prin scrisoarea de pretenție din 19 septembrie 2013, a solicitat expres SRL „Sabris Com” semnarea și ștampilarea facturilor fiscale aferente livrării, precum și achitarea datoriei, iar prin somația privind executarea obligațiilor contractuale și rambursarea datoriei ulterior, prin somația din 24 noiembrie 2013, a notificat SRL „Sabris Com” despre necesitatea semnării și confirmării prin ștampilă a facturilor fiscale nr. nr. JB 2479285, JB 2479286, JB 2479287, JB 2479288, JB 2479289, JB 2479290, JB 2479291, JB 2479293, JB 2479294 și JB 2479295 din 27 august 2013, sau prezentarea în scris a obiecțiilor privind parametrii cantitativi sau calitativi ai betonului și serviciilor livrate, precum și achitarea datoriei în mărime de 165 000 lei, însă pîrîtul a omis să expună obiecții privind parametrii de calitate a betonului-marfă și serviciilor de transport livrate de SRL „Beton Service” în temeiul facturilor fiscale în cauză și s-a eschivat de la întrevederi pentru discutarea problemelor litigioase, deși, prin scrisoarea din 19 decembrie 2013 a exprimat intenția de a proceda la negocieri în vederea depășirii situației litigioase.

Totodată, prin pretenția ultimativă din 14 ianuarie 2014, a somat pîrîtul despre transmiterea litigiului spre soluționare în instanța de judecată, însă și de această dată pîrîtul a ignorat demersurile privind soluționarea litigiului prin mijloace extrajudiciare, demonstrînd reaua-credință și eschivîndu-se în mod ilicit de la executarea obligațiilor privind rambursarea datoriei.

Relatează reclamantul că urmare a neexecutării obligațiunilor contractuale SRL „Sabris Com” i-a cauzat un prejudiciu material, iar acest fapt justifică pretinderea de la pîrît a penalității contractuale și a dobînzii de întîrziere, în conformitate cu pct. 6.1 al contractului nr.39V/13 din 23 august 2013, potrivit căruia, pentru încălcarea termenului de achitare a plăților prevăzute de contract, cumpărătorul este obligat să plătească în favoarea vînzătorului o penalitate în mărime de 0,1% din suma neplătită pentru fiecare zi calendaristică de întîrziere.

În drept își întemeiază cerințele, în baza art. art. 8-11, 513, 572, 619, 668, 753 și 970 din Codul civil.

Solicită recunoașterea ca fiind executată prestația contractuală privind livrarea mării și serviciilor conform contractului de vînzare-cumpărare a betonului și mortarului nr. 39V/13 din 23 august 2013, și facturilor fiscale nr. nr. JB 2479285 - JB 2479291 și nr. nr. JB 2479293 – JB2479295 din 27 august 2013, încasarea datoriei în sumă de 165 000 lei, penalității contractuale în mărime de 30 195 lei, dobînzii de întîrziere în mărime de 11 168 49 lei și cheltuielilor de judecată în sumă de 6 290 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 13 noiembrie 2015 acțiunea a fost admisă, fiind recunoscută ca executată de către SRL „Beton Service” SRL prestația contractuală privind livrarea mării și serviciilor conform contractului de vînzare-cumpărare a betonului și mortarului nr.39V/13 din 23 august 2013 și facturilor fiscale nr. nr. JB 2479285 - JB 2479291 și nr. nr. JB 2479293 – JB2479295 din 27 august 2013, și încasată din contul SRL „Sabris Com” în beneficiul SRL „Beton Service” datoria în sumă de 165 00 lei, penalitatea contractuală în sumă de

30 195 lei și dobânda de întârziere în mărime de 11 168,49 lei, iar în total suma de 206 363,90 lei și suma de 6 190,90 lei cu titlu de taxă de stat.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, a fost respins ca neîntemeiat demersul SRL „Sabris Com” privind administrarea ca probă a Raportului de constatare tehnico-științifică nr. 216 din 30 septembrie 2014.

În favoarea concluziei enunțate instanța de apel cu referire la prevederile art. 372 alin. (2) și 372 alin. (1), (1¹) și (1²) CPC, a reținut că SRL „Sabris Com” nu a probat imposibilitatea prezentării în cadrul examinării cauzei în fond a Raportului de constatarea tehnico-științifică nr. 216 din 30 septembrie 2014, concluzionând că admiterea de noi probe se face în cazul în care solicitantul invocă necesitatea administrării de noi probe precum și motivele care au împiedicat prezentarea lor în prima instanță, ceea ce la caz SRL „Sabris Com” nu a indicat, limitându-se doar la faptul că această probă are relevanță la examinarea cauzei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016 a fost respins apelul declarat de SRL „Sabris Com” și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a cu referire la circumstanțele cauzei, a reținut prevederile art. 753 Cod civil, care reglementează contractul de vânzare-cumpărare și a stabilit că deși, SRL „Beton-Service” și-a executat obligațiile contractuale de livrare a betonului marca B-15 în cantitatea indicată în facturile fiscale, SRL „Sabris Com” nu și-a onorat obligațiunile asumate și nu a achitat costul mărfii livrate acumulând astfel o datorie în mărime de 165 000 lei, care se confirmă prin facturile fiscale nr. nr. JB2479285, JB2479286, JB2479287, JB2479288, JB2479289, JB2479290, 32479291, JB2479293, JB2479294 și JB2479295 din 27 august 2013, pe care SRL „Sabris Com” a refuzat să le semneze, dar și prin declarația SRL „Beton Service” privind TVA pentru perioada L/08/2013 (f.d.73-89).

Astfel, instanța de apel a găsit drept întemeiată soluția primei instanțe cu privire la încasarea din contul SRL „Sabris Com” în beneficiul SRL „Beton Service” a datoriei în mărime de 165 000 lei, cu atât mai mult cu cât, în cadrul examinării cauzei SRL „Sabris Com” a recunoscut datoria existentă, însă a înaintat pretenții în privința calității și cantității betonului livrat.

Totodată, cu referire prevederile art. art. 617 alin. (1) CC, 619 alin. (1) și art. 585 Cod civil, și ținând cont că datoria SRL „Sabris Com” față de SRL „Beton-Service” nu a fost stinsă în termenul stabilit de părți, instanța de apel a considerat întemeiată și cerința SRL „Beton Service” cu privire la încasarea dobânzii de întârziere, constatând că prima instanță întemeiat a încasat de la SRL „Sabris Com” suma dobânzii de întârziere în mărime de 11 168,49 lei.

Iar, invocând art. 624, art. 625 Cod civil, care stabilește dispozițiile generale cu privire la clauza penală și forma clauzei penale și pct. 6.1 din contractual nr. 39V/13 din 23 august 2013 încheiat între SRL „Beton Service” și SRL „Sabris Com” instanța de apel a reținut că reclamantul-intimată este îndreptățit să solicite și încasarea penalității ținând cont de durata întârzierii.

A mai menționat instanța de apel că refuzul SRL „Sabris Com” de a aplica stampila pe formularele facturilor fiscale prezentate de SRL „Beton Service” nu constituie temei de exonerare de la plata mărfii livrate or, SRL „Beton Service” în calitate de vânzător a executat obligațiile de livrare a mărfii și prestare a serviciilor aferente cu bună-credință, în volum deplin și fără rezerve, drept confirmare servind

lipsa oricăror obiecții scrise ale SRL „Sabris Com” în acest sens pînă la sesizarea în instanța de judecată care, însă se eschivează fără motiv justificat de la executarea obligațiilor corelative de plată.

La fel, instanța de apel a stabilit că în speță calitatea mărfii livrate de SRL „Beton Service” este confirmată prin certificatul de conformitate nr. de înregistrare SNACP MD 1029 11 A068358-13 din 23 august 2013, Raportul de încercări nr.1262 din 22 octombrie 2013, elaborat de Institutul de Cercetări Științifice în Construcții „Incercom” ÎS și explicațiile specialistului Institutul de Cercetări Științifice în Construcții „Incercom” ÎS, Scamina Raisa date în cadrul examinării cauzei în fond și a conchis că argumentele SRL „Sabris Com” ce vizează calitatea mărfii contractate, nu poate fi pus la baza hotărîrii judecătorești, întrucît contrar prevederilor art.783 (1) și (2) Cod civil, care reglementează termenul de răspundere a vînzătorului pentru viciile bunului, SRL „Sabris Com” nu a înaintat pretenții cu privire la calitatea sau cantitatea mărfii în termenul limită prevăzut de lege de 6 luni din ziua primirii mărfii.

Concomitent, cu referire la dezacordul privind calitatea și cantitatea mărfii livrate, instanța de apel a reținut că SRL „Sabris Com” nu s-a folosit de drepturile procedurale și nu a solicitat efectuarea unei expertize în sensul dat atît în prima instanță cît și în instanța de apel, remarcînd că, potrivit art. 372 alin.(1) și (11) al Codului de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces au dreptul să prezinte noi probe dacă au fost în imposibilitatea să o facă la examinarea pricinii în primă instanță.

Iar, în context instanța de apel a conchis că este irelevantă invocarea de către SRL „Sabris Com” a concluziilor Laboratorului Central în Construcții al SRL „Fistgog” elaborate în baza Contractului nr. 09/7 din 05 septembrie 2014 de prestări servicii în scopul verificării betonului livrat, menționînd că Raportul de încercări nr. 104/1 din 15 septembrie 2014 a fost elaborat după depunerea acțiunii în instanța de judecată și intentarea procesului civil, fapt ce contravine prevederilor pct. 35 al Hotărîrii Plenului CSJ nr. 24 din 12 decembrie 2005 privind aplicarea normelor CPC la judecarea pricinilor în primă instanță.

La 04 august 2016, SRL „Sabris Com” a declarat recurs împotriva deciziei instanțe de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea încheierii și deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că instanțele ierarhic inferioare nu au examinat obiectiv și sub toate aspectele circumstanțele importante pentru soluționarea justă a litigiului și au lăsat fără apreciere faptul că din vina SRL „Beton Service” au fost admise abateri esențiale de la cerințele tehnice de proiect, care ulterior au fost înlăturate de către SRL „Sabris Com” prin suportarea cheltuielilor suplimentare.

Totodată, menționează că instanța de apel dispunînd respingerea apelului nu și-a bazat concluziile pe cadrul legal și s-a limitat doar la interpretarea suplimentară a hotărîrii primei instanțe.

Indică că prima instanță nu a luat în considerație faptul că concluziile Rapoartele de încercări și anume nr. 1262 din 22 octombrie 2013 prezentat de SRL „Beton Service” și nr. 104/1 din 15 septembrie 2014 prezentat se SRL „Sabris Com” se contrazic între ele și nu a adăptat o apreciere obiectivă și justă probelor prezentate la dosar luînd o hotărîre lipsită de echidistanță și bazată doar pe probele SRL „Beton

Service”, fără a aplica prevederile art. art. 148, 229 CPC și prevederile legale de numire a unei expertizei din oficiu pentru elucidarea faptelor obiectiv echidistant și în consecință emiterea unei hotărâri obiective și imparțiale.

La fel, susține că deși, în cadrul ședinței de judecată a atenționat instanței de apel asupra faptului că prima instanță a apreciat eronat Rapoartele de încercări, iar la 26 mai 2016 a depus o cerere prin care a solicitat admiterea ca probă a Raportului de constatare tehnico-științifică nr. 216 din 30 septembrie 2014, care are o relevanță importantă pentru soluționarea justă a litigiului, instanța de apel a respins cererea din 26 mai 2016 ignorând astfel, prevederile art. 373 alin. (1) CPC, care în mod expres indică că instanța de apel verifică în limitele cererii de apel ale referințelor și obiecțiilor înaintate legalitatea și temeinicia hotărârii atacate.

A mai indicat recurentul că instanța de apel a ignorat prevederile art. 373 alin. (1) și (2) CPC care reglementează limitele judecării apelului și art. 383 alin. (1) CPC, care stabilește cercetarea probelor și nu a ținut cont de faptul că refuzul aplicării ștampilei pe formularele facturilor fiscale JB2479285, JB2479286, JB 2479287, JB2479288, JB2479289, JB2479290, JB2479291, JB2479293, JB2479294, JB2479295 din 27 august 2013 constituie un temei iremisibil ce ține de lipsa calității betonului livrat de către SRL „Beton Service” și denotă în mod direct un temei de exonerare de plată a mărfii necalitative livrate.

Mai mult decât atât, afirmă că prima instanță nu a cercetat toate aspectele ce țin direct de examinarea obiectivă și justă a litigiului, iar ca urmare instanța de apel a fost obligată să examineze în fond toate chestiunile invocate și probele prezentate, pe când instanța de apel a respins apelul declarat și a menținut hotărârea primei instanțe, fără a da apreciere probele și înscrisurile prezentate în susținerea apelului înaintat.

La 29 septembrie 2016, SRL „Beton Service” a depus referință la recursului declarate de SRL „Sabris Com” prin care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui cu menținerea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe pe care le consideră legale și întemeiate.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de fapt care la fel nu a luat în considerație e la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 08 august 2016, împotriva deciziei instanței de apel din 25 iunie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Sabris Com” este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Sabris Com” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Sub acest aspect, Colegiul apreciază critic argumentele recurentului cu referire la faptul că concluziile Rapoartelor de încercări nr. 1262 din 22 octombrie 2013 și nr. 104/1 din 15 septembrie 2014 se contrazic între ele, iar pentru a elucida anumite fapte obiectiv și echidistant instanța urma să numească o expertiză din oficiu în scopul elucidării anumitor fapte obiectiv și echidistant.

Or, după cum a menționat și instanța de apel Raportului de încercări 104/1 din 15 septembrie 2014, prezentat de SRL „Sabris Com” în cadrul examinării cauzei a fost elaborat după depunerea acțiunii în instanța de judecată și intentarea procesului civil, pe cînd în interpretarea corectă a prevederilor at. 158 CPC, care reglementează Raportul de expertiză, partea la proces nu este lipsită de dreptul de a anexa la cererea de chemare în judecată concluzii (expertize) însă, dacă procesul este pornit, ordonarea expertizei se va efectua numai în baza încheierii de judecată.

Sau, SRL „Sabris Com” nefiind de acord cu cantitatea și calitatea mărfii livrate nu și-a valorificat dreptul său de acces la instanță prin solicitarea efectuării unei expertize în sensul dat, cu atît mai mult cu cît prin prisma art. 372 alin. (1) și (1¹) CPC, părțile și alți participanți la proces au dreptul să prezinte noi probe dacă au fost în imposibilitatea să o facă la examinarea pricinii în primă instanță, iar instanța de apel nu are dreptul să administreze probele care au putut fi prezentate de participanții la proces în primă instanță, cu excepția situației stabilite la alin.(1).

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe cînd în recursul declarat de către SRL „Sabris Com” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Sabris Com” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Sabris Com” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru